

specializaci zakončenou státní zkouškou po střední škole. Na jedné z osmi takových škol působím i já. Učím dospělé, v ročníku mám 12 až 16 lidí. Studenti si tuto nástavbu buď sami financují, nebo si mohou zažádat o financování regionem v rámci rekvalifikace. Ale pouze zhruba 20 až 30 procent žádostí bývá vyřízeno kladně. Cena není jednotná (od 5 do 8 tisíc eur), záleží na zázemí školy a na programu doprovodných stáží. Osnovy jsou však určené státem. Kromě zájmu je jednou z dalších podmínek studia, aby student měl svého vlastního psa, bez něj to nejde.

A uplatnění? Zájem o služby psích cvičitelů, trenérů a psychologů neustále stoupá. Když jsem začínala, byla to novinka a zákazníci byli spíše nedůvěřiví a nebylo jich moc. Dnes jsou tyto profese ve Francii běžnými a uznávanými živnostmi. Odhaduji, že přibližně polovina mých studentů se vystudovanou profesí opravdu užívá, zbytku zůstane jako hezký koníček nebo jako doplňková profese.

Lze v přístupu ke psům a jejich chování zaznamenat v současné době nějaký posun? Co říkáte svým studentům?

Především jim říkám, že je nesmírně důležité co nejvíce se dozvědět, vyslechnout si každou teorii, hodně číst. A pak si udělat svůj vlastní názor a individuálně, ne schematicky, řešit každou jednotlivou situaci nebo vztah.

Problém v našem oboru je, že se v něm zatvrzele udržuje mnoho mýtů a názorů, které jsou moderními etology považovány za překonané - namátkou oblast dominance. Spousta lidí si stále myslí, že psu musí především ukázat, „kdo je tady pánem“, že je nutné, aby se vždy napřed najedl pán a pak teprve pes, že ho nikdy nesmějí pustit, aby jako první prošel dveřmi... a podobně. Takový přístup je však už dávno passé.

Především je třeba pochopit, že psi a náš svět se diametrálně odlišují - zatímco my většinu věcí řešíme po vokální stránce, pro psa je nejdůležitější komunikace vizuální a čichová.

Pokud třeba psa káráme a on začne čichat po zemi, neznamená to, že nás nebere vážně nebo že je mu to jedno. Jedná se spíše o uklidňující signál, který mezi psy vyvolá zvědavost druhého psa, aby si šel taky očichat dané místo, a zamezí tak trvání konfliktu. Ovšem u mnohého majitele tento manévr vyvolá spíše nepříznivou odpověď a pes je zmaten.

Náplast na bolístku

Kromě toho, že učíte, pracujete také jako psi psychologka. Co to konkrétně obnáší? Jaké problémy řešíte nejčastěji?

Specializuji se především na terapii problémových psů v domácím prostředí. To znamená, že jezdím na návštěvy přímo

Důležité je zvolit správnou motivaci

ke klientům a na místě se snažím řešit potíže, které se psem mají, zjistit, kde je jádro problému. Seznámit se přímo v rodině se všemi okolnostmi a s prostředím, ve kterém pes žije, považuji jednoznačně za nejlepší řešení. Každý člověk, pes i jejich vzájemný vztah jsou jiné, k řešení nelze přistupovat mechanicky, nezbytné je řešení celkové podstaty problému, která bývá často klientem přehlížena.

Někdy jsou problémy jen důsledkem neznalosti nebo špatné komunikace, tam bývá náprava nejsnazší, ale jindy se jedná o vážnější problém, který přetrvává třeba už z mládí.

Nutné je také ověřit, zda chování psa neovlivňuje jeho zdravotní stav. V rámci dané specializace jsem byla vyškolená na podpůrnou homeopatickou léčbu, ale v naší profesi je také nezbytné spolupracovat s veterináři. Jako nezávislý odborník dokážu objektivně posoudit některé reakce psa, zjistit, zda spadají do rámce přirozeného nebo naučeného chování, které jen nevyhovuje majitelům, nebo zda je reakce psa přehnaná, neodpovídající dané situaci, a může se za ní tudíž skrývat i nějaká zdravotní příčina. V poslední době se třeba často setkávám s projevy strachu nebo agresivity ovlivněnými poruchami štítné žlázy apod. Dalším fenoménem dnešní doby je nadměrná vázanost psa na majitele a naopak. Mnoho lidí si dnes psa pořizuje jako „náplast na bolístku“, náhradu dítěte nebo partnera. Pes jako houba nasává problémy, ale sám je pochopitelně není schopen řešit, zvláště když nikdo nepřihlíží k jeho „psím“ potřebám. Přimět člověka, aby si tohle všechno uvědomil, bývá ze všeho nejtěžší. Jakmile se dobereme k tomu, kde je „jádro pudla“,

můžeme začít společně s majitelem pracovat na nápravě.

Jste hodně pracovně vytížená, mimo výuky na škole prakticky denně vyjíždíte ke klientům a ještě čtyřikrát týdně provádíte canisterapii. Není těch psů na vás někdy už trochu moc? Čemu se věnujete ve svém volném čase?

„Tak to vás zklamu, mým největším koníčkem je dogdancing,“ usmívá se sympatická paní Alexandra, která se letos v létě vypravila na soustředění k nám do Chotěboře. Dorazila právě kvůli tomu, aby se něco z dogdancingu přiučila od věhlasného mistra Attily Szukalka (rozhovor s ním jsme přinesli v SP 10/11). Přivezla si s sebou i své tři tibetské teriéry a jednoho mladého psa u nás téměř neznámého holandského středního plemene schapendoes, kterého teprve zaučuje.

To jsou na psí sporty docela nezvyklá plemena, proč jste si vybrala právě je?

Hned z několika důvodů. Povahou jsou to ovčáci, (neboť tibetský teriér jak známo není pravým teriérem) takže se obě plemena dobře, rychle a ochotně učí. Jsou praktičtí - když je pravidelně každé tři měsíce stříhám, téměř nelínají, a jsem s nimi tudíž vítaná v každém prostředí včetně nemocnic. A možná to nejdůležitější - jsou to na pohled takoví roztomilí chlupáči, kteří dokážou v lidech vzbuzovat úsměv a sympatie. Což je u klientů při canisterapii hodně důležité. A jeden nepatrný důvod na konec - líbí se i mně!

Ptala se Lea Smrčková

Foto Zdeněk Gorgoň

Schapendoes je plemeno u nás téměř neznámé, dokáže však v lidech vzbuzovat sympatie